

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

γαλάζια
σελήνη

μυθιστόρημα

οι αθάνατοι βιβλίο 2

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE IMMORTAL SERIES: BLUE MOON

Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S, Νέα Υόρκη 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι αθάνατοι: γαλάζια σελήνη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ντίνα Καρύδη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Alyson Noël, 2009

All rights reserved.

© Εικόνες εξωφύλλου: Zen Shui Photography/Veer

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2010, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-734-1

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

γαλάζια σελήνη

οι αθάνατοι βιβλίο 2

Μετάφραση: Ντίνα Καρύδη

Για την Τζέσικα Μπρόντι,
που είναι προικισμένη με τόσες χάρες!

Κάθε άνθρωπος έχει το δικό του πεπρωμένο.
Το μόνο που πρέπει να κάνει
είναι να το ακολουθήσει και να το αποδεχτεί,
όπου κι αν αυτό τον οδηγήσει.

Χένρι Μίλερ

«Κλείσε τα μάτια σου και προσπάθησε να το φανταστείς. Μπορείς να το δεις;»

Γνέφω καταφατικά, με τα μάτια κλειστά.

«Φαντάσου το εδώ, ακριβώς μπροστά σου. Δες την υφή του, το σχήμα του και το χρώμα του. Το έπιασες;»

Χαμογελώ, κρατώντας την εικόνα στο μυαλό μου.

«Ωραία! Τώρα άπλωσε τα χέρια σου και ακούμπησέ το. Ψηλάφισε το περίγραμμά του με τις άκρες των δακτύλων σου, νιώσε το βάρος του στις παλάμες των χεριών σου και στη συνέχεια χρησιμοποίησε συνδυαστικά όλες τις αισθήσεις σου· την όραση, την αφή, την όσφρηση, τη γεύση... Μπορείς να το γευτείς;»

Δαγκώνω τα χείλη μου και πνίγω ένα γέλιο.

«Τέλεια! Τώρα συνδύασέ το αυτό με την αντίληψή σου. Πίστεψε ότι υπάρχει ακριβώς μπροστά σου. Νιώσ' το, άγγιξέ το, γεύσου το, δέξου το, εμφάνισέ το!» λέει.

Έτσι ακριβώς κάνω. Κάνω όλα αυτά τα πράγματα. Και μόλις τον ακούω να αναστενάζει, ανοίγω τα μάτια μου για να διαπιστώσω τι έκανα.

«Έβερ!» λέει κουνώντας το κεφάλι του. «Υποτίθεται ότι έπρεπε να σκεφτείς ένα πορτοκάλι. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με πορτοκάλι!»

«Πράγματι. Δεν έχει καμία σχέση με φρούτα. Γελάω, χα-

μογελώντας σε καθέναν από τους Ντέιμέν μου – τόσο στο αντίγραφο του Ντέιμεν που έκανα να εμφανιστεί μπροστά μου, όσο και στην ολοζώντανη, με σάρκα και οστά ύπαρξη που στέκεται δίπλα μου. Είναι και οι δυο τους ψηλοί και μελαχρινοί, και τόσο συγκλονιστικά όμορφοι, ώστε είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι δεν είναι αληθινοί.

«Τι θα κάνω με σένα;» ρωτάει ο πραγματικός Ντέιμεν, επιχειρώντας να μου ρίξει μία αποδοκιμαστική ματιά, αλλά αποτυγχάνοντας παταγωδώς. Τα μάτια του πάντα τον προδίδουν. Δεν μπορούν να φανερώσουν τίποτε άλλο παρά μόνο αγάπη.

«Χμ...» Ρίχνω μια ματιά στους δύο φίλους μου – τον αληθινό και τον πλασματικό. «Νομίζω ότι θα μπορούσες απλώς να με φιλήσεις. Ή, αν είσαι πολύ απασχολημένος, μπορώ να ζητήσω από εκείνον να πάρει τη θέση σου – πραγματικά, δε νομίζω ότι θα τον πείραζε. Κάνω γελώντας νεύμα στον Ντέιμεν που έπλασα, καθώς τον βλέπω να μου χαμογελάει και να μου κλείνει τα μάτι, παρ' ότι η σιλουέτα του αρχίζει να ξεθωριάζει και σύντομα θα έχει εξαφανιστεί από μπροστά μου.

Όμως ο πραγματικός Ντέιμεν δε γελάει. Κουνάει απλώς το κεφάλι του και λέει: «Έβερ, σε παρακαλώ... Πρέπει να σοβαρευτείς. Είναι πολλά αυτά που πρέπει να σου μάθω...»

«Προς τι η βιασύνη;» Τακτοποιώ το μαξιλάρι μου και ακουμπάω την παλάμη μου απαλά στον άδειο χώρο δίπλα μου, ελπίζοντας να τον κάνω να φύγει από το γραφείο μου και να έρθει δίπλα μου. «Είχα την εντύπωση ότι έχουμε όλο το χρόνο στη διάθεσή μας, έτσι δεν είναι;» Χαμογελάω. Και όταν με κοιτάζει, νιώθω το σώμα μου να κατακλύζεται από ένα κύμα υπέροχης ζεστασίας και την ανάσα μου να κόβεται· και δεν μπορώ να πάψω να αναρωτιέμαι αν θα καταφέρω ποτέ να συνηθίσω στη θέα της εκπληκτικής ομορφιάς του –το απαλό δέρμα του στο χρώμα της ελιάς, τα λαμπερά καστανά μαλλιά

του, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του που αγγίζουν την τελειότητα και το άψογα σμιλεμένο κορμί του – το τέλειο σκούρο γιν, δίπλα στο δικό μου ωχρό, ξανθό γιανγκ*. «Νομίζω ότι θα διαπιστώσεις πως είμαι μία πολύ ενθουσιώδης μαθήτρια», λέω και τα μάτια μου συναντούν τα δικά του – δυο σκοτεινά πηγάδια ανεξιχνίαστου βάθους.

«Είσαι αχόρταγη...» ψιθυρίζει εκείνος, κουνώντας το κεφάλι του καθώς έρχεται δίπλα μου, νιώθοντας την ίδια ισχυρή δύναμη έλξης που τραβάει κι εμένα κοντά του.

«Προσπαθώ απλώς να κερδίσω τον χαμένο χρόνο», ψιθυρίζω, ανυπομονώντας πάντα γι' αυτές τις στιγμές· τις στιγμές που είμαστε μόνοι, οι δυο μας, και δε χρειάζεται να τον μοιραστώ με κανέναν άλλο. Ακόμη και η επίγνωση ότι έχουμε όλη την αιωνιότητα μπροστά μας δεν μπορεί να με κάνει να συγκρατήσω τη λαχτάρα μου γι' αυτόν.

Σκύβει για να με φιλήσει, αναβάλλοντας το μάθημα. Όλες οι σκέψεις περί φανέρωσης εκ του μηδενός, περί παρατήρησης εξ αποστάσεως και τηλεπάθειας, όλη αυτή η συζήτηση περί ψυχοδυναμικών και πνευματιστικών ικανοτήτων αντικαταστάθηκε από κάτι πολύ πιο άμεσο, καθώς με σπρώχνει απαλά πίσω στα μαξιλάρια, σκεπάζοντας το σώμα μου με το δικό του,

* Σύμφωνα με την παραδοσιακή κινεζική φιλοσοφία, το *γιν* και το *γιανγκ* είναι οι δύο πρωταρχικές κοσμικές αρχές του σύμπαντος. Το *γιν* είναι η παθητική, η θηλυκή αρχή· το *γιανγκ* είναι η ενεργός, αρσενική αρχή. (Η συγγραφέας μάς λέει βέβαια το αντίθετο στο βιβλίο.) Σύμφωνα με το μύθο, ο Κινέζος αυτοκράτορας Φου Χσι ισχυρίστηκε ότι η καλύτερη κατάσταση για όλα μέσα στο σύμπαν είναι η κατάσταση της αρμονίας, εκδηλούμενη με την αρμονία του *γιν* και του *γιανγκ*. Για να υπάρχει αρμονία, πρέπει το *γιανγκ* –το αρσενικό στοιχείο– να είναι το κυρίαρχο. Αυτή είναι η φύση των πραγμάτων. Στην κλασική κινεζική γλώσσα, το *γιν* και το *γιανγκ* αναφέρονται στη σκιά και στην ηλιόλουστη πλευρά μιας κοιλάδας. (Σ.τ.Μ.)

για να ενωθούμε και οι δύο σε ένα, σαν κλήματα που έχουν τυλιχτεί το ένα γύρω από το άλλο αναζητώντας τον ήλιο.

Τα δάχτυλά του γλιστρούν κάτω από το μπλουζάκι μου και, περνώντας από το στομάχι μου, φτάνουν στο στηθόδεσμό μου. Εγώ κλείνω τα μάτια μου και ψιθυρίζω «Σ' αγαπώ!» λέξεις που κάποτε κρατούσα κρυμμένες για τον εαυτό μου, σαν επτασφράγιστο μυστικό. Όμως, αφού τις είπα για πρώτη φορά, δεν μπόρεσα έκτοτε να πω σχεδόν τίποτε άλλο.

Ακούω τον απαλό, πνιχτό αναστεναγμό του καθώς ξεκουμπώνει το στηθόδεσμό μου – τόσο εύκολα, τόσο αβίαστα, τόσο τέλεια, δίχως κανέναν αλλόκοτο ή αδέξιο χειρισμό. Κάθε κίνησή του είναι γεμάτη χάρη και τόσο τέλεια, τόσο... ίσως υπερβολικά τέλεια.

«Τι συμβαίνει;» ρωτάει, καθώς εγώ τον σπρώχνω μακριά μου. Νιώθω την ανάσα του να κόβεται και τα μάτια του να αναζητούν τα δικά μου με το γνωστό διεισδυτικό του βλέμμα – έτσι έχω συνηθίσει να τον βλέπω τόσον καιρό τώρα.

«Δε συμβαίνει τίποτε απολύτως». Γυρίζω την πλάτη μου και τακτοποιώ την μπλούζα μου, ικανοποιημένη που ολοκλήρωσα το μάθημα της απόκρυψης των σκέψεων, αφού είναι ο μοναδικός τρόπος που μου επιτρέπει να πω ψέματα.

Αναστενάζει και απομακρύνεται, στερώντας μου το ρίγος του αγγίγματός του και τη ζεστασιά του βλέμματός του. Βηματίζει πέρα-δώθε μπροστά μου· κι όταν τελικά σταματάει και με κοιτάζει, σφίγγω τα χείλη μου, γνωρίζοντας τι θα ακολουθήσει. Δεν είναι η πρώτη φορά που μας συμβαίνει αυτό.

«Έβερ, δεν προσπαθώ να σε πιέσω, ή κάτι τέτοιο. Πραγματικά, δεν έχω καμία τέτοια πρόθεση», λέει, με πρόσωπο σφιγμένο από ανησυχία. «Όμως, κάποια στιγμή θα πρέπει να το ξεπεράσεις αυτό και να δεχτείς το γεγονός ότι είμαι αυτός που είμαι. Μπορώ να εμφανίσω μπροστά σου ό,τι επιθυμείς,

να σου στείλω τηλεπαθητικές σκέψεις και εικόνες τις στιγμές που είμαστε μακριά ο ένας από τον άλλο και να σε μεταφέρω στη Χώρα του Καλοκαιριού από τη μία στιγμή στην άλλη. Όμως, το μόνο πράγμα που δεν μπορώ να κάνω είναι να αλλάξω το παρελθόν. Το παρελθόν είναι αυτό που είναι».

Κοιτάζω αποσβολωμένη το πάτωμα, νιώθοντας ταπεινή, χαμένη και εντελώς ντροπιασμένη. Μισώ που είμαι τόσο ανίκανη να κρύψω τη ζήλια μου και τις ανασφάλειές μου, οι οποίες είναι τόσο διαφανείς και προδίδονται τόσο εύκολα. Διότι, όποια ψυχική ασπίδα κι αν δημιουργήσω, δεν ωφελεί. Είχε στη διάθεσή του εξακόσια χρόνια για να μελετήσει την ανθρώπινη συμπεριφορά –για να μελετήσει τη δική μου συμπεριφορά–, ενώ εγώ είχα μόνο δεκάξι.

«Απλώς δώσ' μου λίγο περισσότερο χρόνο για να τα συνηθίσω όλα αυτά», λέω ενώ τραβώ μία ξεφτισμένη ραφή στη μαξιλαροθήκη μου. «Έχουν περάσει μόλις λίγες εβδομάδες». Ανασηκώνω τους ώμους μου, καθώς φέρνω στο μυαλό μου πώς σκότωσα την πρώην γυναίκα του, μετά του είπα ότι τον αγαπώ και έτσι σφράγισα τη μοίρα μου ως αθάνατη.

Με κοιτάζει σφίγγοντας τα χείλη του, και τα μάτια του έχουν τη χροιά της αμφιβολίας· και μολονότι βρισκόμαστε μόλις λίγα μέτρα μακριά ο ένας από τον άλλο, η απόσταση ανάμεσά μας έχει γίνει τόσο μεγάλη και αγεφύρωτη, ώστε μοιάζει με ωκεανό απεραντοσύνης.

«Αναφέρομαι σ' αυτή τη ζωή», λέω με πιο ζωηρή φωνή, ελπίζοντας να γεμίσω το κενό που έχει δημιουργηθεί μεταξύ μας και να ελαφρύνω τη βαριά ατμόσφαιρα. «Και εφόσον δεν μπορώ να θυμηθώ καμία από τις προηγούμενες ζωές μου, αυτή είναι η μόνη που έχω. Απλώς χρειάζομαι λίγο περισσότερο χρόνο, εντάξει;» Χαμογελώ νευρικά και προσπαθώ με δυσκολία να συγκρατήσω ένα τρέμουλο στα χείλη μου, αμέσως

όμως αναστενάζω με ανακούφιση βλέποντάς τον να κάθεται τελικά δίπλα μου, να σηκώνει τα δάχτυλά του και να τα ακουμπάει το μέτωπό μου, αναζητώντας το μέρος όπου βρισκόταν το σημάδι μου.

«Καλά, λοιπόν... Αυτό είναι κάτι που δε θα μας λείψει ποτέ». Διαγράφοντας με τα δάχτυλά του το περίγραμμα του σαγονιού μου, αναστενάζει καθώς σκύβει για να με φιλήσει. Τα χείλη του κάνουν μικρές τρυφερές στάσεις από το μέτωπό μου στη μύτη μου, για να καταλήξουν τελικά στο στόμα μου.

Τη στιγμή όμως που νομίζω ότι θα με ξαναφιλήσει, μου σφίγγει το χέρι και απομακρύνεται, πηγαίνοντας κατευθείαν προς την πόρτα και αφήνοντας πίσω, στη θέση του, μία πανέμορφη κόκκινη τουλίπα.

Μολονότι ο Ντέιμεν μπορεί να δαισθανθεί την ακριβή στιγμή που η θεία μου η Σαμπίν στρίβει με το αυτοκίνητό της στο δρόμο που μένουμε, αυτός δεν είναι ο λόγος για τον οποίο έφυγε.

Έφυγε εξαιτίας μου.

Για τον απλό λόγο ότι με κυνηγάει εδώ και εκατοντάδες χρόνια, αναζητώντας με μέσα στη διαδρομή όλων των ενσάρκώσεων μου, για να μπορέσουμε επιτέλους να βρεθούμε μαζί.

Μόνο που δεν καταφέραμε ποτέ να το πετύχουμε· δηλαδή, δεν έχουμε καταφέρει μέχρι τώρα να βρεθούμε μαζί.

Αυτό δε συνέβη ποτέ!

Προφανώς, κάθε φορά που ήμαστε έτοιμοι να κάνουμε το επόμενο βήμα και να ολοκληρώσουμε τη σχέση μας, η πρώτη γυναίκα του, η Ντρίνα, κατάφερνε να εμφανίζεται και να με σκοτώνει.

Όμως, τώρα που τη σκότωσα εγώ –την εξόντωσα με ένα εύστοχο, αλλά ομολογουμένως καιριο χτύπημα στο εκτεθειμένο τσάκρα* της καρδιά της– δεν υπάρχει απολύτως τίποτε,

* Σύμφωνα με την επικρατέστερη άποψη, το σύστημα των τσάκρα αποτελείται από 7 αόρατα ενεργειακά κέντρα που τοποθετούνται νοητά κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης, μέσω των οποίων ρέει η ζωτική ενέργεια (πράνα), επιδρώντας στο φυσικό, νοητικό και πνευματικό επί-

και κανένας, που να μπορεί να σταθεί εμπόδιο στο δρόμο μας.

Κανείς... παρά μόνον εγώ.

Διότι, παρά το γεγονός ότι αγαπώ τον Ντέιμεν με όλες μου τις δυνάμεις, και θέλω αναμφίβολα να κάνω το επόμενο βήμα, δεν μπορώ να πάψω να σκέφτομαι εκείνα τα τελευταία εξακόσια χρόνια, και τον τρόπο με τον οποίο επέλεξε να τα ζήσει –αλλοπρόσαλλα, και με έντονες δόσεις υπερβολής, κατά τα λεγόμενά του–, αλλά και τα άτομα με τα οποία επέλεξε να τα ζήσει· γιατί, εκτός από την πρώην γυναίκα του Ντρίνα, υπαινίχθηκε ότι υπήρξαν και πολλές άλλες.

Λοιπόν, όσο κι αν δε θέλω να το παραδεχτώ, η επίγνωση όλων αυτών με κάνει να αισθάνομαι κάπως ανασφαλής – για να είμαι ειλικρινής, πολύ ανασφαλής. Εννοώ ότι ο αξιολύπητα μικρός κατάλογος των αγοριών που φίλησα δε θα μπορούσε ποτέ να συγκριθεί με τη μακροσκελή λίστα των κατακτήσεών του στη διάρκεια αυτών των εξακοσίων ετών.

Μολονότι δε γνωρίζω ότι όλα αυτά είναι γελοία, μολονότι ξέρω καλά ότι ο Ντέιμεν με αγαπάει –με αγαπούσε εδώ και

πεδο της ύπαρξής μας. Όταν τα τσάκρα είναι ανοιχτά, η ενέργεια κυλάει ανεμπόδιστα από τη βάση της σπονδυλικής στήλης μέχρι την κορυφή του κεφαλιού. Όταν όμως κάποιο τσάκρα υπερλειτουργεί ή υπολειτουργεί, η ενέργεια παύει να κυλάει ομαλά, με άμεση επίπτωση τόσο στην υγεία όσο και στη ζωή μας γενικότερα. Κάθε τσάκρα αντιπροσωπεύει διαφορετικές πτυχές της ζωής μας. Το πρώτο τσάκρα, στη βάση της σπονδυλικής στήλης, σχετίζεται με τις βασικές μας ανάγκες για τροφή και ασφάλεια, το δεύτερο με τη σεξουαλική ενέργεια και αναπαραγωγή, το τρίτο ελέγχει τη δύναμη και την επιβολή, το τέταρτο, που είναι το τσάκρα της καρδιάς και βρίσκεται στο κέντρο του συστήματος των τσάκρα, συνδέεται με την αγάπη, τη συμπόνια και την καλοσύνη, το πέμπτο επηρεάζει την ικανότητά μας για επικοινωνία και έκφραση, το έκτο σχετίζεται με τη διαίσθηση και το έβδομο με την πνευματική μας ανάταση και φώτιση. (Σ.τ.Μ.)

πολλούς αιώνες–, είναι γεγονός ότι πολλές φορές η καρδιά και το μυαλό του ανθρώπου δε συμβαδίζουν. Στη δική μου περίπτωση μάλιστα, άλλα λέει η καρδιά μου και άλλα το μυαλό μου.

Παρ’ όλα αυτά, κάθε φορά που ο Ντέιμεν με επισκέπτεται για το μάθημά μου, καταφέρνω πάντα να το μετατρέψω σε μία παρατεταμένη προσπάθεια ερωτικής συνεύρεσης –αυτό είναι, σκέφτομαι· αυτή τη φορά θα συμβεί στ’ αλήθεια– για να τον αποδιώξω την τελευταία στιγμή, σαν να είναι το πιο ενοχλητικό πειραχτήρι.

Η αλήθεια είναι πως τα πράγματα έχουν ακριβώς όπως το είπε. Δεν μπορεί να αλλάξει το παρελθόν του. Είναι απλώς αυτό που είναι. Από τη στιγμή που κάτι έχει γίνει δεν μπορεί να αλλάξει. Δεν υπάρχει γυρισμός...

Το μόνο πράγμα που μπορεί να κάνει κανείς είναι να προχωρήσει μπροστά στη ζωή του.

Αυτό ακριβώς πρέπει να κάνω κι εγώ.

Να κάνω ένα μεγάλο άλμα, δίχως δισταγμό, χωρίς να κοιτάξω ούτε για μια στιγμή πίσω.

Πολύ απλά, πρέπει να ξεχάσω το παρελθόν και να προχωρήσω δυναμικά στο μέλλον.

Μόνο που εύχομαι να ήταν όλα τόσο απλά.

«Έβερ;» Η Σαμπίν ανεβαίνει τη σκάλα κι εγώ τρέχω πανικόβλητη στο δωμάτιό μου, προσπαθώντας να το τακτοποιήσω προτού καθίσω στο γραφείο μου και αρχίσω να σκαλίζω τα χαρτιά μου για να δείχνω πως είμαι απασχολημένη. «Είσαι ακόμη ξύπνια;» ρωτάει, τρυπώνοντας το κεφάλι της στο άνοιγμα της πόρτας του δωματίου μου. Και, μολονότι το ταγέρ της είναι τσαλακωμένο, τα μαλλιά της έχουν χάσει τη φόρμα τους και τα μάτια της φαίνονται λίγο κόκκινα και κουρασμέ-

να, η αύρα της ακτινοβολεί μία ωραία απόχρωση πράσινου.

«Μόλις τελειώνα τα μαθήματά μου», λεω, σπρώχνοντας τον φορητό υπολογιστή μου – κίνηση που θα έκανα αν τον χρησιμοποιούσα.

«Έχεις φάει τίποτε;» Στηρίζει το σώμα στο στύλο της πόρτας και κλείνει τα μάτια της καχύποπτα, καθώς η αύρα της απλώνεται προς το μέρος μου – η συσκευή ανίχνευσης ψέματος που εν αγνοία της μεταφέρει όπου κι αν πάει.

«Φυσικά...» της λέω. Γνέφω καταφατικά και χαμογελώ – γενικά, κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου προκειμένου να φανώ ειλικρινής, αλλά η αλήθεια είναι ότι κάτι φαίνεται ψεύτικο στο πρόσωπό μου.

Δε μου αρέσει που αναγκάζομαι να πω ψέματα, ιδιαίτερα στη Σαμπίν, έπειτα απ' όσα έχει κάνει για μένα, όπως το ότι με πήρε στο σπίτι της όταν ξεκληρίστηκε η οικογένειά μου. Δεν ήταν υποχρεωμένη να το κάνει. Το ότι είναι η μοναδική συγγενής που μου έχει απομείνει δε σημαίνει ότι δεν μπορούσε να πει όχι. Και, πιστέψτε με, μάλλον θα εύχεται να μην το είχε κάνει. Η καθημερινότητά της ήταν πολύ λιγότερο περίπλοκη πριν μπω στη ζωή της.

«Σε ρωτώ αν έφαγες κάτι πέρα από εκείνο το κόκκινο αναψυκτικό». Μου κάνει ένα νεύμα, δείχνοντας το μπουκάλι που βρίσκεται πάνω στο γραφείο μου, αυτό με το ιριδίζον κόκκινο υγρό με την παράξενη πικρή γεύση, η οποία δε με αηδιάζει πια τόσο πολύ όσο παλιότερα. Πάλι καλά, αφού, σύμφωνα με τον Ντέιμεν, θα πρέπει να το πίνω στην υπόλοιπη αιωνιότητα. Αν και αυτό δε σημαίνει ότι δεν μπορώ πλέον να τρώω κανονικό φαγητό· απλώς, δεν το αποζητώ. Ο χυμός των αθανάτων που πίνω μου παρέχει όλα τα θρεπτικά συστατικά που χρειάζομαι· επιπλέον, όσο κι αν πιω, πολύ ή λίγο, αισθάνομαι πάντα χορτάτη.

Παρ' όλα αυτά, ξέρω τι σκέφτεται. Και όχι μόνο διότι μπορώ να διαβάσω όλες τις σκέψεις της, αλλά διότι σκεφτόμουν κι εγώ κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο για τον Ντέιμεν. Θυμάμαι πως με ενοχλούσε πολύ να τον βλέπω να ανακατεύει το φαγητό του στο πιάτο του, προσποιούμενος πως τρώει, μέχρι που ανακάλυψα το μυστικό του.

«Εεε... έφαγα κάτι πρόχειρο νωρίτερα», λέω τελικά, προσπαθώντας να μη σφιξω τα χείλη μου, να μην αποστρέψω το βλέμμα μου και να μη ζαρώσω· να κρύψω καλά δηλαδή όλα εκείνα τα σημάδια που με προδίδουν συνήθως. «Με τον Μάιλς και τη Χέιβεν...» προσθέτω, ελπίζοντας ότι αυτό θα δικαιολογήσει την έλλειψη βρόμικων πιάτων στην κουζίνα, μολονότι γνωρίζω ότι η παράθεση πολλών λεπτομερειών δεν κάνει καλό σ' αυτές τις περιπτώσεις, αφού είναι σαν να αναβοσβήνει ένα κόκκινο φωτάκι που προειδοποιεί: Προσοχή, ψεύτης ενόψει! Πολύ περισσότερο μάλιστα στην περίπτωση αυτή, που η Σαμπίν τυχαίνει να είναι δικηγόρος και μάλιστα μία από τις καλύτερες αντιδίκους της νομικής εταιρείας στην οποία εργάζεται, γεγονός που την καθιστά απίστευτα καλή στο να εντοπίζει τους απατεώνες και κάθε λογής κίβδηλους ανθρώπους, μολονότι οφείλω να ομολογήσω ότι αυτή τη συγκεκριμένη ικανότητά της τη χρησιμοποιεί κατεξοχήν, αν όχι αποκλειστικά, στην επαγγελματική της ζωή· στην ιδιωτική της ζωή έχει επιλέξει να πιστεύει τους ανθρώπους.

Εκτός από σήμερα. Σήμερα δεν πιστεύει ούτε μία λέξη από όσα της λέω. Αντί γι' αυτό, απλώς με κοιτάζει και λέει: «Ανησυχώ για σένα, Έβερ...»

Στρίβω την καρέκλα μου προς το μέρος της, έτσι ώστε να την αντικρίζω, ελπίζοντας να δείξω ανοιχτή, έτοιμη να αντικρούσω τις ανησυχίες της, μολονότι στην πραγματικότητα έχω κυριολεκτικά φρικάρει. «Είμαι μια χαρά», της λέω, γνέ-

φοντας καταφατικά και χαμογελώντας, για να γίνω πιστευτή. «Ειλικρινά... Οι βαθμοί μου στο σχολείο είναι καλοί, έχω πολύ καλή σχέση με τους φίλους μου, ο Ντέιμεν κι εγώ είμαστε—» κάνω μια μικρή απότομη παύση, συνειδητοποιώντας ότι δεν της έχω μιλήσει ποτέ πριν για τη σχέση μου αυτή, την οποία δεν έχω προσδιορίσει πραγματικά, αφού την έχω κρατήσει κυρίως για τον εαυτό μου· και η αλήθεια είναι ότι τώρα που άρχισα δεν ξέρω πώς ακριβώς να τελειώσω.

Εννοώ πως αν αναφερθώ σ' εμάς θεωρώντας μας ένα ζευγάρι ερωτευμένων, αυτό ακούγεται τόσο κοινότοπο και ανεπαρκές – αν φυσικά λάβει κανείς υπόψη του το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον μας, διότι δεν υπάρχει αμφιβολία πως η κοινή μας ιστορία μάς καθιστά κάτι πολύ περισσότερο από αυτό. Παρ' όλα αυτά, δεν έχω καμία πρόθεση να μας ανακηρύξω δημοσίως το ζευγάρι των αιώνιων εραστών, ή των αδελφών ψυχών, από τη στιγμή που ο παράγοντας της υπερβολής μπορεί να το κάνει να ακούγεται αρρωστημένο ή υπερβολικά μελό. Η αλήθεια είναι ότι θα προτιμούσα να μην προσδιορίσω τη σχέση μας με κανέναν τρόπο. Άλλωστε, προς το παρόν είμαι αρκετά μπερδεμένη με τα πράγματα όπως έχουν. Εξάλλου, τι θα μπορούσα να της πω; Ότι αγαπιόμαστε εδώ και πολλούς αιώνες, αλλά δεν έχουμε καταφέρει ακόμη να φτάσουμε στο κρίσιμο στάδιο;

«Λοιπόν, ο Ντέιμεν κι εγώ τα πάμε πραγματικά καλά...» λέω τελικά, κομπιάζοντας, καθώς συνειδητοποιώ ότι είπα «καλά», αντί για «πολύ καλά», γεγονός που ενδέχεται να είναι η πρώτη πραγματική αλήθεια που είπα όλη τη μέρα.

«Ωστε λοιπόν ήταν εδώ!» Ακουμπάει τον δερμάτινο καφέ χαρτοφύλακά της στο πάτωμα και με κοιτάζει – γνωρίζουμε καλά και οι δυο μας πόσο εύκολα έπεσα στην παγίδα που μου έστησε με την άνεση που έχει αποκτήσει μέσω της δουλειάς της.

Γνέφω καταφατικά, επιπλήττοντας νοερά τον εαυτό μου που επέμεινα να έρθει εδώ αντί να μείνουμε στο σπίτι του, όπως εκείνος ήθελε εξαρχής.

«Νόμιζα πως είδα στο δρόμο το αυτοκίνητό του να περνάει σαν βολίδα». Στρέφει το βλέμμα της στο ανακατεμένο κρεβάτι μου, στα εδώ κι εκεί πεταμένα μαξιλάρια μου και στο τσαλακωμένο πάπλωμά μου· και όταν γυρίζει για να με αντικρίσει, δεν μπορώ παρά να νιώσω συστολή, ιδιαίτερα μάλιστα όταν διαισθάνομαι τι πρόκειται να μου πει.

«Έβερ...» αναστενάζει. «Λυπάμαι που δεν είμαι στο σπίτι όσο θα ήθελα, και που δεν έχουμε την ευκαιρία να περνάμε περισσότερο χρόνο μαζί. Και μολονότι έχω την αίσθηση ότι προσπαθούμε ακόμη να μάθουμε και να συνηθίσουμε η μία την άλλη, θέλω να ξέρεις ότι είμαι εδώ για σένα. Αν ποτέ χρειαστείς κάποιον για να μιλήσεις, θα σε ακούσω».

Σφίγω τα χείλη μου και γνέφω καταφατικά, γνωρίζοντας ότι δεν έχει τελειώσει, ελπίζοντας παρ' όλα αυτά πως αν παραμείνω σιωπηλή και συγκαταβατική, αυτή η συζήτηση θα λάβει σύντομα τέλος.

«Διότι, παρ' ότι είναι πιθανό να νομίζεις πως είμαι πολύ μεγάλη για να καταλάβω τι περνάς, θυμάμαι πολύ καλά πώς ήμουν κι εγώ στην ηλικία σου. Θυμάμαι πόσο συντριπτική και εξουθενωτική μπορεί να είναι η διαρκής πίεση που αισθάνεται ένα νεαρό κορίτσι όταν πρέπει να συγκρίνει διαρκώς τον εαυτό του με τα μοντέλα και τις ηθοποιούς και όλες τις άλλες εξωπραγματικές φιγούρες που βλέπει κανείς στην τηλεόραση».

Καταπίνω με δυσκολία το σάλιο μου και αποφεύγω το βλέμμα της, προσέχοντας να μην αντιδράσω υπερβολικά και να μην παρασυρθώ προσπαθώντας να υπερασπιστώ τον εαυτό μου, αφού είναι πολύ καλύτερα να πιστέψει αυτό που έχει σκεφτεί, παρά να υποψιαστεί την αλήθεια.

Από τότε που με απέβαλαν από το σχολείο, η Σαμπίν με παρακολουθεί πιο στενά από ποτέ· και από τότε που προμηθεύτηκε μία στοίβα βιβλίων αυτοβοήθειας, όπως το *Πώς να αναθρέψετε μία λογική έφηβη σε παράλογες εποχές όπως η σημερινή*, και το *Η έφηβή σας και τα πρότυπα που προβάλλουν τα ΜΜΕ (και τι μπορείτε να κάνετε γι' αυτό)*, τα πράγματα έγιναν εκατό φορές χειρότερα, καθώς υπογράμμιζε τις πιο ανησυχητικές εφηβικές συμπεριφορές που διάβαζε και στη συνέχεια με περνούσε από ενδελεχή έλεγχο, αναζητώντας ανάλογα συμπτώματα στη δική μου συμπεριφορά.

«Όμως, θέλω να ξέρεις ότι είσαι ένα πολύ όμορφο κορίτσι. Πολύ πιο όμορφη απ' ό,τι ήμουν εγώ στην ηλικία σου· ακόμη, να ξέρεις ότι υποβάλλοντας τον εαυτό σου σε εξαντλητική δίαιτα, για να μοιάσεις σε όλα εκείνα τα ανορεξικά μοντέλα που περνούν τη μισή ζωή τους μπαινοβγαίνοντας στα κέντρα αποτοξίνωσης, το μόνο που θα καταφέρεις να κάνεις είναι να αρρωστήσεις». Μου ρίχνει μία διαπεραστική ματιά, θέλοντας απεγνωσμένα να διαβάσει τις σκέψεις μου και ελπίζοντας τα λόγια της να εγγραφούν στο μυαλό μου. «Θέλω να ξέρεις πως είσαι τέλεια έτσι όπως είσαι, και ότι με πονάει να σε βλέπω να περνάς αυτή τη φάση. Κι αν όλο αυτό συμβαίνει εξαιτίας του Ντέιμεν, τότε το μόνο που μπορώ να πω γι' αυτό είναι—»

«Δεν είμαι ανορεξική», είπα σταματώντας τη απότομα.

Με κοιτάζει.

«Δεν είμαι ούτε βουλιμική, ούτε ακολουθώ κάποια τρελή και ακραία δίαιτα. Δε λιμοκτονώ, και δεν κάνω καμία εξαντλητική προσπάθεια ώστε να μπορώ να χωρέσω στο μικρότερο μέγεθος ρούχων· και σίγουρα δεν προσπαθώ να μοιάσω στις δίδυμες αδελφές Όλσεν. Σοβαρά, τώρα, Σαμπίν, μοιάζω σαν να έχω ρέψει από τη δίαιτα;» Στέκομαι όρθια, έτσι ώστε να έχει μία γενική εικόνα της σιλουέτας μου όπως διαγράφε-

ται μέσα από το στενό τζιν που φοράω. «Διότι εγώ αισθάνομαι ακριβώς το αντίθετο. Νιώθω ότι φουσκώνω καθημερινά, με σταθερό ρυθμό».

Με περιεργάζεται. Εννοώ ότι με κοιτάζει πραγματικά εξορυστικά – από την κορυφή του κεφαλιού μου μέχρι τα νύχια των ποδιών μου – και τα μάτια της σταματούν στους εκτεθειμένους ωχρούς αστραγάλους μου, που δεν μπορούσα παρά να τους αφήσω ακάλυπτους όταν διαπίστωσα ότι το αγαπημένο μου τζιν παντελόνι είναι πολύ κοντό και γι' αυτό το σήκωσα για να το κάνω να φαίνεται πιο ωραίο.

«Απλώς σκέφτηκα...» Ανασηκώνει τους ώμους της, αβέβαιη ως προς το τι πρέπει να πει τώρα, μια και τα στοιχεία που παρουσιάστηκαν μπροστά της συγκλίνουν τόσο εμφανώς προς την ετυμολογία «αθώα». «Διότι, δε σε βλέπω ποτέ να τρως τίποτε πια, ενώ πάντα ρουφάς αυτό το κόκκινο αναψυκτικό...»

«Έτσι λοιπόν υπέθεσες ότι πέρασα από το στάδιο του εφηβικού αλκοολισμού στο στάδιο της εφηβικής ανορεξίας;» Γελάω, ώστε να καταλάβει ότι δεν είμαι τρελή – λίγο ενοχλημένη ίσως, αν και περισσότερο με τον εαυτό μου παρά με την ίδια. Θα έπρεπε να είχα προσποιηθεί καλύτερα. Θα μπορούσα τουλάχιστον να είχα υποκριθεί ότι έτρωγα. «Δε χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτε». Χαμογελώ. «Πραγματικά... Και για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα, δεν έχω καμία πρόθεση να πάρω – ή και να εμπορευτώ ακόμη – ναρκωτικά, να πειραματιστώ με διάφορες αλλαγές στο σώμα μου κόβοντάς το ή χαράσσοντάς το, σημαδεύοντάς το με διάφορα τατουάζ, ή τρυπώντας το με σκουλαρίκια, ή κάνοντας οτιδήποτε άλλο αναφέρεται στη λίστα με τις «κορυφαίες δέκα απροσάρμοστες ανησυχητικές συμπεριφορές και τα συμπτώματά τους που πρέπει να αναζητήσετε στον έφηβό σας». Σε ενημερώνω επίσης ότι αυτό το κόκκινο ποτό που πίνω δεν έχει καμία σχέση με

κάποια κρυφή προσπάθειά μου να μοιάσω στις ανορεξικές διασημότητες, ούτε με την επιθυμία μου να γίνω πιο αρεστή στον Ντέιμεν. Απλώς τυχαίνει να μου αρέσει. Αυτό είναι όλο. Άλλωστε, συμβαίνει να ξέρω καλά ότι ο Ντέιμεν με αγαπάει και με αποδέχεται έτσι όπως είμ—» Σταματώ, συνειδητοποιώντας ότι μόλις άγγιξα ένα εντελώς διαφορετικό, ευαίσθητο θέμα, το οποίο δεν έχω καμία απολύτως διάθεση να εξερευνήσω μαζί της. Έτσι, προτού προλάβει καν να σχηματίσει στο μυαλό της τις κατάλληλες σκέψεις, ώστε να τις σχηματοποιήσει στις κατάλληλες λέξεις, σηκώνω το χέρι μου και λέω: «Όχι, δεν είναι αυτό που εννοούσα... Ο Ντέιμεν κι εγώ είμαστε... Λοιπόν, είμαστε μαζί! Ξέρεις, έχουμε δεσμό, σαν ένα ζευγάρι. Αλλά δεν κοιμόμαστε μαζί».

Όχι ακόμη.

Με κοιτάζει με πρόσωπο τεντωμένο, σφιγμένο και ανήσυχο – όσο ανήσυχα αισθάνομαι κι εγώ εσωτερικά. Καμία από τις δυο μας δε θέλει να αναλύσει αυτό το θέμα· όμως, αντίθετα από εμένα, εκείνη αισθάνεται πως είναι υποχρέωσή της.

«Έβερ, δεν υπαινίσσομαι τίποτε...» αρχίζει. Όμως, αμέσως μετά με κοιτάζει, και την κοιτάζω, ανασηκώνει τους ώμους της και αποφασίζει να εγκαταλείψει την προσπάθεια, αφού και οι δύο γνωρίζουμε καλά τι υπαινισσόταν στην πραγματικότητα.

Αισθάνομαι τόσο ανακουφισμένη που τελείωσε όλο αυτό και που ξεγλίστρησα σχετικά εύκολα, ώστε μένω άναυδη από την έκπληξη, όταν μου λέει: «Τότε λοιπόν, αφού φαίνεται ότι σου αρέσει πραγματικά αυτός ο νεαρός άνδρας, νομίζω ότι θα έπρεπε να τον γνωρίσω. Γι' αυτό, ας κανονίσουμε να πάμε κάποια στιγμή όλοι μαζί για δείπνο. Πώς σου φαίνεται αυτό το Σαββατοκύριακο;»

Αυτό το Σαββατοκύριακο;

Κομπιάζω, ξεροκαταπίνω και την κοιτάζω, γνωρίζοντας

ακριβώς τι θέλει να πετύχει. Ελπίζει να πιάσει μ' ένα συμπάρο δυο τρυγόνια: θα έχει βρει την τέλεια ευκαιρία να με βλέπει να καταβροχθίζω ένα ολόκληρο πιάτο φαγητό, ενώ θα έχει στήσει τον Ντέιμεν στο εδώλιο, για να τον περάσει από εξο-
νυχιστική ανάκριση.

«Αυτό φαίνεται πολύ καλή ιδέα. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι την Παρασκευή είναι η παράσταση του Μάιλς...» Πα-
λεύω να διατηρήσω έναν σταθερό και σίγουρο τόνο στη φω-
νή μου και συνεχίζω: «Έπειτα, υποτίθεται ότι θα ακολουθή-
σει ένα πάρτι... και αυτό μάλλον θα κρατήσει μέχρι αργά το
βράδυ, οπότε...»

Μου γνέφει με τα μάτια της καρφωμένα πάνω μου και το
βλέμμα της τόσο μυστηριώδες, και τόσο έντονα φορτισμένο,
που με κάνει να ιδρώνω.

«Έτσι λοιπόν, μάλλον δεν μπορεί να γίνει αυτή τη φορά»,
τελειώνω, γνωρίζοντας ότι κάποια στιγμή τελικά θα ανα-
γκαστώ να υποστώ αυτό το δείπνο, αλλά ελπίζω ότι αυτό θα
γίνει όσο το δυνατόν αργότερα. Εννοώ ότι αγαπώ τη Σαμπίν,
αγαπώ και τον Ντέιμεν. Απλώς δεν είμαι τόσο σίγουρη ότι θα
τους αγαπώ εξίσου όταν βρεθούν και οι δύο μαζί – ιδιαίτερα
όταν αρχίσει η ανάκριση.

Με κοιτάζει για μια στιγμή και στη συνέχεια μου γνέφει
και φεύγει. Όμως, τη στιγμή ακριβώς που είμαι έτοιμη να ξα-
νασάνω από ανακούφιση, μου ρίχνει μια ματιά πίσω από τον
ώμο της και λέει: «Η Παρασκευή είναι προφανώς εκτός προ-
γράμματος, όμως δεν ισχύει το ίδιο και για το Σάββατο. Για-
τί δε λες στον Ντέιμεν να έρθει εδώ κατά τις οκτώ;»

Πρόθυμη να εξερευνήσει τις νέες ικανότητες που απόκτησε ως Αθάνατη, η Έβερ στρέφεται στον αγαπημένο της Ντέιμεν. Καθώς, όμως, εκείνη ασκείται να χρησιμοποιεί τις δυνάμεις της, ο Ντέιμεν αρχίζει να χάνει τις δικές του.

Σε μια προσπάθεια να τον σώσει, η Έβερ ταξιδεύει στη μαγική διάσταση της Χώρας του Καλοκαιριού, όπου μαθαίνει τα μυστικά του βασανισμένου παρελθόντος του Ντέιμεν-ένα παρελθόν που ο ίδιος είχε φροντίσει να κρατήσει κρυφό. Η Έβερ θα ανακαλύψει τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να γυρίσει πίσω το χρόνο, και θα έρθει αντιμέτωπη μ' ένα τρομερό δίλημμα: να επιστρέψει στο παρελθόν και να σώσει την οικογένειά της από το αυτοκινητικό δυστύχημα που στοίχισε τη ζωή τους, ή να μείνει στο παρόν για να σώσει τον Ντέιμεν;

Το δεύτερο βιβλίο της υπέροχης σειράς ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ της Άλισον Νόελ έρχεται να αποδείξει για ακόμη μια φορά ότι ο άνευ όρων έρωτας είναι αιώνιος...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-734-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 07750

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ